Korsaren

Imod Socialdemokratiet — for Socialismen.

Dette Blad ejes af dem som skriver det.

Nr. 9

3die April 1907

Næste Nummer af Korsaren kommer paa Fredag Morgen. — Pris pr. Nr. 5 Øre. Avertissementer 15, 20, 25 Øre.

Ud- og Indbetalinger hver Fredag fra 4 til 5.

Bemærk: Korsaren faas i alle Kiosker samt paa Banegaardene.

Korsaren trykkes og ekspederes fra Nørrevold 78, Telefon 2088.
Redaktøren træffes daglig mellem 4 og 5.

Politikerne

—o—

Væk med dem!

—

De sidste Dages Begivenhed i Frankrigs Arbejderverden, Elektricitetsstrejken, har givet os et overordentligt nyttigt Vink med Hensyn paa Realisationen af en gammel Idé, v æ k m e d P o l i t i k e r n e. 1808 Arbejdere trumfer pludselig Sandheden igennem: D e k a n g o d t s e l v! En Bunke Deputerede og endeløse Dages parlamentarisk Ordsvalder er fuldstændig unødvendigt.

Har man oplevet Magen? Nej, det er enestaaende. Men det er ganske tydeligt og aabenbart, hele Verden kan se det: I Lyset af Storbyens nyantændte Millioner elektriske Blus staar en hel Stand afklædt til Skindet: Politikerne. De begyndte at parlamentere, da det var bleven lyst igen, og fandt sig selv saa nøgne som de første Mennesker i Paradis. Nu kan de forberede sig paa Uddrivelsen. Gud har endelig faaet Øjnene op for, at ogsaa de bør æde deres Brød i deres Ansigts Sved. Det var ikke for tidligt. Men der er god Udsigt til at der bliver Alvor af det nu, eftersom de Engle Vorherre denne Gang kommer til at betjene sig af har faaet Træsko for Vinger og Spader for blinkende Sværd.

Alvorlig talt. Er det ikke ubegribeligt, at Arbejderne i Længden vil taale en slig Bande af unyttige Snyltedyr paa deres Ryg? Der er nu gaaet mere end et Sekel, siden denne Klasse opstod under Mærket „Folkets Tjenere" og blev baaret frem af Millionerne, der træller — og tror paa, hvad man foregøgler dem. I hundrede Aar holdt den saa hundrede Tusinder hen med S n a k, Snak i det endeløse, hvor Millioner raabte paa Ret og skreg af Sult!

I disse Dage er der set de første Tegn paa en fornuftig Erkendelse af deres rette Værd. „Matin" interviewede Formændene for Elektricitetsarbejdernes Forbund. D e h a a n e d e P o l i t i k e r n e. De sagde, at de havde aldeles ingen Brug for dem. De kunde rejse og tyge med hele deres parlamentariske Kram. De muntrede sig over J a u r é s Interpellation til Fordel for dem og bad ham passe sine egne Ting. De skulde vide at klare deres.

Det er, hvad der skal siges. Hvad der skal gøres ligger korteligt udtrykt i disse Ord: v æ k m e d d e m!

Den danske Arbejder skal lægge Haanden paa Brystet og spørge sig selv, hvad hans Politikere, hans Rigsdagsmænd har gjort for ham i den forløbne Tid. Ak! De har ikke en Gang lavet et Program; thi det var der i Forvejen, det var givet. Men hvad der var givet, har de endogsaa forvrøvlet og trukket ned til en Døgnpolitik af den uredeligste og tarveligste Slags. Dernæst skal Arbejderne tænke efter, hvad Resultater der dog e r opnaaet. Og de vil da erkende, at hvad der er gjort, det er gjort af dem selv, af Fagforeningerne.

Godt, saa er der vel ikke mere at tale om. Politikerne kan undværes, de er unyttige. De b ø r undværes, de er skadelige. Det er Galskab for en Bevægelse i Fremrykning at have et Ros af unyttige Drog paa Slæb. Den danske Arbejder faar aldrig i Evighed sin Ret ved Politik. Sin Ret? Den danske Arbejder skulde gøre sig klart, at han h a r sin Ret. Er der Mening i, at voksne Mænd skal trygle om Stemmeret, naar de har deres Stemme og kan bruge den? Arbejderne behøver ikke at staa med Hatten i Haanden foran Landstingets Dør. Det var bedre, om de ganske simpelt gik hen og s t e m t e og satte ud af Verden baade Landstinget og hele den Hule, hvori de nu til deres eget Fordærv underholder en Flok Brægere, som ikke en Gang er tjenlige til Føde for Stemmekvæg.

A l f I n g e b r e k t.

Anarkistisk Forening

København

Medlemsmøde i Aften Kl. 8½

Hotel du Prop, Fuglevangsvej 14

Foredrag om Anarkismen af

Hans Jæger

Nye Indmeldelser kan ske ved Indgangen.
Kontingent 25 Øre maanedlig.

Vi vil —

—o—

VII

Arbejdet

—

Der stod for mange Aar siden en Vittighed i Social-Demokraten Det var da F r e d e r i k H a n s e n i Avisen havde spurgt om, hvem der skulde besørge Renovationskørselen i det socialistiske Samfund. Saa svarede Demokraten, at det skulde Frederik Hansen; for i det socialistiske Samfund skulde enhver arbejde efter Evne og nyde efter Behov.

Vittigheden var meget god, men Svaret selv var kun saa som saa. Tingen er, at faar vi Pengeproduktionen afskaffet, saa skifter hele Arbejdet Karakter, der bliver ikke længer noget som hedder pænt Arbejde, og noget som hedder mindre pænt Arbejde; det bliver over hele Linjen n y t t i g t Arbejde —, endelig en Gang nyttigt Arbejde, medens det nu over hele Linjen er Tvangsarbejde og Spekulationsarbejde. Naar der ikke længer arbejdes for at skaffe sig Dagløn eller Magt over andre Mennesker, saa bliver der mindre Fare for Latrintøndernes Tømning, end der er nu.

Men der kunde jo melde sig for mange til et Slags Arbejde og for faa til et andet?

Nej. For det første vil skiftende aandeligt og legemligt Arbejde, i det hele taget forskelligartet Arbejde, blive Reglen. Man vil ikke saa hyppigt som nu træffe paa en Professor, der altid roder i Bøger, og en Bonde, der altid roder i en Mark; en Kvinde der udelukkende dyrker Klaver, og en anden som lever og dør i Køkkenet. Tværtimod, man vil sandsynligvis faa klaverspillende Kokkepiger, Virtuosfruer, der laver Mad, Bønder, som studerer i offentlige Biblioteker, Professorer, der hypper Kartofler, og det uden at hverken Musik, Mad, Lærdom eller Kartofler vil blive daarligere end før. Der er endog Udsigt til, at de vil blive bedre; Tilgangen til de forskellige Produktionsfag bliver friskere, flyder flere Steder fra, er mere broget end for; og af det brogede vokser der flest Muligheder. Beskæftigelsen selv udføres friskere, idet den ikke mere er ens fra Morgen til Aften, fra Aar til Aar. Kort sagt, Arbejdet bliver bedre gjort.

Dernæst, — er Arbejdet forskelligt, saa er Menneskene det jo heldigvis ogsaa. Det Arbejde, som er den ene ubehageligt, ja frastødende, tiltaler den anden. En begriber ikke, at nogen vil udsætte sit Liv for Fare paa Søen; andre drømmer kun om at opleve Skibbrud og Eventyr. Det frastøder En at slagte Kreaturer eller at gaa om syge Mennesker; men der er andre, som helst af alt vil være Slagtere og Sygeplejere. Et Samfund, hvor alle Individer tænkte ens, vilde være det usleste paa Jorden. Overalt i Naturen er det Forskelligartetheden, der skaber Artens, Slægtens Styrke. Og da man vel maa gaa ud fra, at Naturen aldrig tager fejl, saa maa man, ligesom den, lægge Vægten paa det mangfoldige, det brogede. Og det gør Socialismen, Anarkiet, ved at lægge Vægten paa I n d i v i d e t, der aldrig er ens, — medens Staten, dets Modsætning og Dødsfjende, overalt er ens.

Men nu selve Overgangen fra Statssamfund til Samfund uden Stat, hvordan sker den?

Den sker ved A g i t a t i o n og O r g a n i s a t i o n for d e n s o c i a l e R e v o l u t i o n. Og der har i vort lille Lands lille Arbejderhistorie været en Tid, hvor man meget godt vidste dette og forstod, at Lønkamp og Rigsdagskamp det er til Slut ikke andet end nye styrkende Baand om den gamle Tønde, der nu bare buldrer højere og stærkere, for hver Gang Socialdemokraterne stiver den af i Staverne. De Herrer bærer sig ad som den berømte Folkerigsdag i Frankfurt Aar 1848; en af Talerne raabte:

— Den gamle Autoritet er nu et Kadaver!

— Javel, svarede Formanden tørt, men vi skal ogsaa til at kalde Kadaveret til Live igen.

Netop hvad S o c i a l d e m o k r a t i e t bestandig har gjort, — lappet de gamle Kadaver-Autoriteter sammen igen og kopieret nye efter dem, saa det lille Samfund i Farimagsgade er bleven et nøjagtigt Afklatsk af det store allierede Storborgersamfund udenom det. Den friske Tanke i S o c i a l i s m e n, i A n a r k i e t, er, at her indlader man sig aldrig paa Lapperier.

Saa er der endelig den Indvending, at Udlandet vil ikke tillade, at man et eller andet Sted afskaffer Idiotiet og sætter sig til at producere efter Behov i Stedet for efter Penge.

Dertil er at svare, at for det første maa de anarkistiske Ideers Sejer over den gamle stillestaaende Arbejderdemokratisme antagelig finde Sted over det hele. Vi er jo da af Social-Demokraten bleven holdt i Uvidenhed om, hvor langt man a l l e r e d e i andre Lande er vundet ind paa hinanden.

For det andet gaar selve Statsideen i vore Dage i Retning af lokalt Selvstyre; den gamle Kongstanke, Bismarcks Statsmandsidé, at samle Riget finder ingen Tiltro mere, — men herom kunde der skrives meget. Vi minder blot i Forbigaaende om Irlands Selvstyre, engelsk Kolonipolitik, fransk Decentralisation og lignende moderne Ting.

Og endelig maa det vel være tilladt at fortælle, hvordan der paa et af de bedste Steder i Europa findes et Samfund, som er baseret paa Hasardspil og anerkendt af de andre Magter. Naar Fyrsten af M o n a c o og hans Spilleforpagter Familien Blanc kan faa Lov til at holde denne Bule gaaende, mon da Menneskene skulde være i den Grad fordummede, at de vilde sætte sig imod Forsøg paa at lave social Revolution overfor Statsknejper, som ikke er en Klør Knægt bedre end den lille Stamknejpe for Fyrster og Rigmænd nede ved Middelhavet?

J. J.
(Sluttes).

Teatret

—o—

„Moderate Løjer" og „Anna Bryde" af Otto Benzon.

Apotekerne eller Giftblanderne trives endnu i Kraft af A l b e r t i s Naade baade paa Teatrene og i Svaneapotekerne.

O t t o B e n z o n er Giftblanderen i denne Omgang. Hans „Moderate Løjer" paa Folketeatret er, som Titlen viser, en Art dramatisk H i n d h e d e, et Eksempel paa, hvilken Smalkost Folk k a n leve af paa denne rige Jord, naar de ikke er nødt til det. Dem om det! Det behøver vi Anarkister ikke at beskæftige os med.

„Anna Bryde", der i sin Tid gjorde komplet Fiasko paa Det kgl. Teater, er atter paa Dagmarteatret et Bevis for, at Apoteker Benzon arbejder efter Recept, selv om det ikke er Dr. Hindhedes. Denne Gang er det Dr. D u m a s d e n Y n g r e, der har skrevet den, og Mikseriet er altsaa den Medicin, man brugte paa Scenen i ægteskabelige Skærmydsler fra 70'erne og 80'erne. Saa det behøver vi heller ikke at beskæftige os med.

Det er for sløje Doser.

Naar Otto Benzon overhovedet har opnaaet at minde om sin Tilværelse, ligger det i, at han — en Apoteker — ikke har kunnet glemme, at han har forsøgt at være Forfatter

Dette har han mindet om — paa samme frække Maade som andre mislykkede Forfattere — ved at oprette et Legat for Forfattere, fordi det er 25 Aar siden han begyndte at „digte" til vores Rædsel.

Han tror — ligesom en Masse andre — at det er Legaterne, der er Sagen og udgør Storheden. Han har oprettet et lille grinagtigt et for de smaa Penge, han har kunnet tjene i de 25 Aar paa sit Skvat-Talent, og bedt afdøde G e o r g B r a n d e s (Fred med hans Støv!) om at uddele det.

Det havde været morsommere, hvis han havde oprettet et Legat for de store Penge, han har tjent paa Svaneapoteket.

Det kunde der vist have været skrevet et helt Storstadsdrama om.

Færdig med ham! Væk med ham!

Jens Pedersen.

Cavlingsk Historie

—o—

Under Rubriken „Fremtidens Mænd" skrev C a v l i n g anden Paaskedag i Politiken:

„Et Par Hundrede Mænd rundt om fra de danske Folketingskredse samles i Dag i København for at drøfte Landets Politik. Det er Mænd, der hver i sin Kreds staar som Talsmænd for de radikale Ideer, som i den kommende Tid vil blive dem, der præger det politiske og sociale Liv i Danmark."

Nu skulde vi altsaa lade os det bilde ind igen, for Gud ved hvilken Gang, at her er Fremtidens Mænd? Cavling, der gør en Figur mellem Politikere som en søndagspyntet Urtekræmmerkommis ved en gammel fin Familiemiddag, forsikrer os om sine Principalers fremragende Egenskaber, akkurat som F r e d e r i k H a n s e n gør det, naar det er Højre, der holder Partimøde, og W i i n b l a d, naar det er Socialdemokraterne. Fremtidens Mænd — saadan har vi, der kan huske, hørt nævne P. Holm, Estrup, og J. C. Christensen, og nu raaber de altsaa med Borgbjærg, Grev Friis og Zahle.

Mon ikke det paa Bunden skulde være de samme tre og tre om igen, ligesom med bornholmske Sild? Og hvor er for Resten det virkeligt kultiverede Menneske, der tør paastaa, at siden 1849 noget af Nationens Fremskridt er udgaaet fra Sjakkerbutiken i Rigsdagen?

Der hører Cavlings talentfulde historiske Uvidenhed til for at erklære, at Fremtidens Mænd i disse Dage har været samlede til Raadslagning i København, — hvor de formodentlig har vedtaget at henrette Frederik den Ottende paa Amagertorv, ligesom Christian den Anden i sin Tid mistede Hovedet i Stockholm for den Cavlingske Økse.

Korsar.

Korsaren

Det unge Norge og 1ste Maj

—0—

Ungsocialisten i Kristiania, der svarer til Ny Tid hos os, skriver:

— 1ste maj, arbejdernes demonstrationsdag stunder til og man begynder at forberede dens højtideligholdelse, om man saa skal si.

Denne dag har bestandig af de organiserede arbejdere været betragtet som en af aarets vigtigste dage, og man har følt det som en pligt og glæde at deltage i demonstrationen for 8 timers arbejdsdag. Saa vigtig har denne dag været, at man har stillet krav om hel fridag 1ste maj.

Imidlertid er der nu iblandt socialister og fagforeningsmedlemmer vokset op en opposition — ikke mod selve dagen som arbejdernes internationale mønstringsdag — men mod gadedemonstrationerne for 8 timers arbejdsdag. Denne opposition viste sig nylig paa et fællesmøde i Kristiania at være noksaa sterk inden ungdomslagene, idet der med kun to stemmers overvægt bleb besluttet, at de socialdemokratiske ungdomslag i Kristiania skulde deltage i dette aars 1ste majdemonstration.

Og man kan, efter vor mening, ha grund til at tvile paa nytten af disse demonstrationer, slig som de hidtil har været ført.

I henved 20 aar har nu Norges organiserte arbejdere traskel gaderne og demonstreret for 8 timersdagen, demonstreret for at faa indført en sund og fornuftig fordeling af døgnets timer — som det heder paa demonstrationsfanerne: 8 timers arbejde, 8 timers frihed, 8 timers hvile. — 20 aar er en lang tid i arbejdet for en enkelt sag, og man skulde kunne vente sig resultater af arbejdet. Hvor langt er vi saa kommet? I dette aar har vi netop seet en merkelig foreteelse inden fagforeningsbevægelsen, som tildels kan gi os et svar paa dette spørgsmaal. Landets kraftigste fagorganisation forberedte sig til kamp for at gennemføre bedre løns- og arbejdsvilkaar inden faget, men tænkte ikke engang paa at faa indført 8 timers arbeidsdag eller idethele taget nogen forkortelse af arbeidstiden.

I det store seet er vi endnu ikke kommet længer end hvor vi var da demonstrationerne begyndte her i landet. Skal vi fortsætte paa denne maade, vil vi komme til at gaa i 20 aar til og demonstrere, og endda vil 8 timers-dagens gjennemførelse ligge ude i det blaa.

Feilen ligger efter vor mening deri, at man har krævet 8 timersdagen gjennemført ved lov, istedetfor at vi skulde ha stolet paa os selv, — paa vor organisation.

Kristiania arbeidere har aar efter aar den 1. maj ydmygt stanset udenfor stortingets porte og sendt sine talsmænd ind for underdanigst at anmode de herrer om at tage hensyn til arbejdernes krav. — Saa lidet har dette frugtet, at selv medlemmer af stortingets socialdemokratiske fraktion har mistet troen paa at faa gjennemført 8 timers dagen ved hjælp af parlamentarismen. — Denne kulsviertro paa lovgivningsmagtens velvillighed har imidlertid bevirket, at fagforeningerne har lagt hænderne i skjødet og ventet paa, at 8 timers arbeidsdag skulde falde ned til dem som en himlens — eller stortingets — gave.

Det er her fejlen ligger. Demonstrationen maa forandre Karakter; det maa være slut paa organisationens tiggergang til stortinget.

Skal vi tænke at faa indført normalarbeidsdagen, maa vi begynde at agitere først og fremst inden vore organisationer; demonstrationerne maa bli lagt slig an, at de viser, at vi bereder os til selv at gjennemføre kravet — om det blir nødvendigt ved generalstreik.

Og først da, naar magthaverne ser, at der virkelig er alvor i kravet fra arbejdernes side, alvor og vilje til at gennemføre det ved alle midler, først da vil der bli taget det tilbørlige hensyn til det.

Social-Demokraten og Arbejderne

—0—

Der kan tvistes om, hvad den Agitation, som Social-Demokraten har øvet blandt Arbejderne, er værd. Der kan derimod slet ikke være Tvivl om, at Social-Demokraten har undladt at udføre et Arbejde, som kunde have løftet hele den danske Arbejderstand. Jeg tænker her paa et virkeligt Oplysningsarbejde.

Var det ikke en Opgave for et velhavende Arbejderblad, fra hvis Spalter der nu kun har lydt ét stort Agitationsbrøl: Stem!

Man har Lov til at mene om vore radikale Akademikeres Politik, hvad man vil; én Side af deres Virksomhed kan ikke underkendes, den nemlig at de har udført et stort Arbejde for at oplyse Arbejderne, enten det nu har været i Form af Aftenundervisning, Koncerter, Oplæsninger for at udbrede Kendskab til Verdensliteraturen eller det øvrige gode i Programmet, der har været beregnet paa at hæve Arbejderne aandeligt. Man kan i denne Forbindelse ikke gøre sig fri for den Tanke: hvad vilde Social-Demokraten ikke være blevet, hvis Wiinblad havde været besjælet af nogle af de Følelser, som den energiske Vilhelm Rasmussen nærer for Arbejderne? Desværre har Studentersamfundets Mænd aldrig haft det Udbytte af deres Arbejde, som de burde, og det bærer Social-Demokraten Skylden for. Thi Social-Demokraten har langsomt indpodet Arbejderne Selvbevidsthed, det vil sige i daarligst Betydning. Arbejderne er ikke alene Grundvolden, som Samfundet bygger paa, nej hvert Hus, hver Maskine, „Hver Sten, som er paa Gaden lagt," skyldes ham og ham alene. Han er bleven indbildt, at han er nok i sig selv, han er udviklet nok, han bærer jo det hele, han er Atlas. Det er en af Social-Demokratens allerstørste Synder, at den har slukket Udviklingstrangen hos Arbejderne. At Arbejderne ikke vil indrømme dette er kun selvfølgeligt; men spørg Kvinderne rundt i de Tusinde Hjem, og de vil vidne, at deres Mænd og Fædre i de allerfleste Tilfælde tilbringer Tiden i Hjemmet sovende, bestandig sovende.

Hvorfor har nu den rige Social-Demokraten undladt at højne Arbejdernes Interesser? Hvorfor har den behandlet Arbejderen som politisk Forsøgsdyr? Derpaa kan kun svares, at her gælder den almenkendte Regel: Kapitalisterne ser deres Fordel i at holde Arbejderen nede. Arbejdernes Interesser gaar alene i Retning af at faa højere Løn, de er paavirket, saa de nu tror, at Lykken, Tilfredshedsfølelsen er nøje knyttet til Begrebet flere Penge. At Samfundet maa bygges paa noget bedre, for at Tilværelsen kan blive lykkelig for Mennesket, derom ved de intet. Social-Demokraten, som de nærer naiv Tillid til, fortæller dem jo intet derom.

Den sørgeligste Følge af Arbejdernes Uvidenhed om saadanne Spørgsmaal giver sig Udslag i en skarp Konkurrence paa Arbejdspladserne, hvor det stadig for den enkelte gælder om at producere mere end de andre. Den saa højt priste Solidaritetsfølelse blandt Arbejderne er stærkt overdrevet. Derimod har Konkurrencen bevirket, at Arbejderne vurderer og klassificerer Arbejdet. Følgen heraf er bleven, at der eksisterer et utroligt Klassehovmod blandt Arbejderne. Hos Haandværkere træffer man hyppigt en middelalderlig Standsfølelse, der viser sig paa den Maade, at det ene Fags Udøvere ser med Ringeagt paa de andre Fags Arbejdere, som om disses Arbejde var mindre værdifuldt for Samfundet. Det grimmeste Udslag af Klassehovmod viser sig i det dybe Skel, som sættes mellem Faglærte og Ikkefaglærte Arbejdere, og som ret ofte har haft til Følge, at de har staaet fjendske overfor hverandre i Spørgsmaal, hvor et Samarbejde havde været til Gavn for dem alle.

Beviset for, at Kløften her virkelig er saa dyb, har vi forresten i Eksemplet med Lyngsie. Naar Haandværkerne rottede dem sammen for at holde ham nede fra Rigsdagsmandatet, da skyldtes det først og fremmest, at han kun har været Arbejdsmand, han er ikke ægte.

Arbejderen er altsaa en meget konservativ Natur; det ser vi jo ogsaa Gang paa Gang, han følger blindt Traditionen. Om Søndagen betaler han Præsten for at døbe, konfirmere, vie og begrave. Naturligvis er han saa om Mandagen blandt Kammeraterne en Polkers Karl, der er skrækkelig indigneret over Præstens Tale. Heller ikke her skal Social-Demokraten vise ham noget godt Eksempel, thi den ene Dag præker den, at Arbejderne konsekvent skal tage Afstand fra Kirken og Præsterne, men den næste Dag skal Mureren i Kirken, og Præsten skal tvinges til at vie ham.

For en Tid siden var der en af vore kendteste literære Kritikere, der lyste efter Byarbejderens Digter. Husmanden, Landarbejderen havde jo saa forstaaende Skildrere: Jeppe Aakjær og Johan Skjoldborg. — De Billeder, Skjoldborg har vist os af Livet blandt Karlene ude paa Landet, har været triste, men sandfærdige. Faar vi en ærlig Digter, der vil skrive en Bog om Arbejderen i Hovedstaden, da maa det nærmest blive en sørgelig Bog.

Julius Welmar.

Pengene – eller Livet!

—0—

Viborg, 2. April. (Ritz. Bur.) Overretten har i Dag paadømt en Sag, der var anlagt mod Arrestanten, Arbejdskarl S. Sørensen af Aarhus, for Røveri.

Arrestanten, der er 27 Aar gammel og ofte tidligere straffet, havde den 5. December f. A. sent om Aftenen paa en aaben Plads i Aarhus slaaet Teglbrænder Carl Jensen af Kolding til Jorden og tilvendt sig Indholdet af en Tegnebog 110 Kr. Det røvede Beløb havde han givet sin Kæreste, der af Frygt for Opdagelse brændte Pengene, hvorimellem var en Hundredkroneseddel.

Straffen blev ligesom ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom fastsat til 2 Aars Forbedringshusarbejde.

Lapperi

—0—

— Det er ikke nok, vi i Dag har faaet valgt vore Folk ind i Borgerrepræsentationen, men vort Maal er at gøre det saa lykkeligt som muligt for os at leve, hvilket kun kan ske ved Afskaffelse af det kapitalistiske Samfund og Indførelse af det socialistiske! — saaledes udtalte Folketingsmand Stauning sig i Rømersgade 22 paa Valgaftenen.

Lad os nu tænke, at en Moder siger til sin Søn: „Du skal faa et Par nye Benklæder af mig, men ikke før Du har slidt dem op, Du nu har paa." Det lyder jo meget pænt, men hver Gang Sønnen har slidt et Hul paa dem, sætter hun en Lap paa, og det bliver hun ved med, saa det tilsidst ikke er andet end Lapper, men Benklæderne har han.

Ligedan med vort nuværende Samfund; de socialdemokratiske Førere lover os et nyt Samfund, men de søger hver Dag at faa vedtaget Love, som opretholder vort nuværende, som Eks. „Arbejdsløshedsloven", hvilken Lov erkender, at Arbejdsløsheden er en Nødvendighed.

V. N.

Politiet og de Revolutionære

—0—

Af den Forskel, hvormed Øvrigheden behandler Socialdemokrater og Anarkister, kan man mærke, at det socialdemokratiske Ministerium ligger i Luften. Man viser nemlig fra hin Side en hidtil ganske ukendt Elskværdighed overfor de Ungsocialister, der er tiltalte for Militæropraabene. Forend Dommen faldt, blev saaledes Spidserne, naar de mødte i Retten, trakteret med Frokost i Pauserne mellem Forhørene, og nu forleden Dag gik Øvrigheden saa vidt i sin prisværdige Ydmyghed, at Assessoren selv mødte hos en Ungsocialist, hvis Sag endnu ikke er sluttet, og bad ham, hvis det passede ham, være saa elskværdig at møde til Forhør nogle Dage efter. Om nogen Tvang i den Henseende var der aldeles ikke Tale.

Naturligvis er denne udsøgte Forekommenhed ikke dikteret af Sympati for Ungsocialisterne eller deres antimilitaristiske Arbejde; det viser den brutale Dom tydelig nok. Og naar de høje Herrer oppe paa Nytorv pludselig er blevne saa elskværdige og nedladende, kan det kun forklares som et Forsøg paa, ved en Kombination af Strænghed og Mildhed — af Truen og Smigren — at drive Ungsocialisterne bort fra den farlige anarkistiske Vej, de er ved at betræde, og saa dem over i det konservative og kongeligsindede Socialdemokratis Rækker.

Desværre for Øvrigheden og Magthaverne vil deres List dog næppe lykkes, heller ikke om de, hvad nok bliver Tilfældet, frikender de tiltalte ved Højesteret. Dertil har den antiautoritære Agitation inden for Ungsocialismen allerede slaaet for dybe Rødder. Saavidt man kan skønne, er de Mennesker, der er dømte, heller ikke saa rygradsløse og enfoldige, at de skulde forandre deres Anskuelser om Samfundet og deres Sindelag overfor Magthaverne, fordi de fik et Par Stykker Smørrebrød og en Bajer eller et Par venlige Ord. Men skete det virkelig, at nogle af dem følte sig saa smigret, at de mente sig forpligtiget til at moderere lidt paa deres Anskuelser og Taktik, saa vilde Følgen blot blive, at de andre, som ikke fik Del i Traktementet, vilde tage Afstand fra dem og gaa deres egne Veje i den gamle Dur. Thi det maa man sige til Ungsocialisternes Ros, Autoritetstro — det tryller dem ikke, og de er ikke af dem, der ligesom Socialdemokraterne falder i Henrykkelse, fordi deres ærede Ledere bliver smigret af Magthaverne.

At denne pludselige Elskværdighed fra Myndighedernes Side ikke betyder et Systemskifte, der skal foregaa i dansk Retspraksis, det beviser den Raahed, hvormed man gaar frem mod os Anarkister. Man ved jo, hvorledes Politimyndighederne lige fra Begyndelsen af foer frem mod os, med samme Brutalitet som den, hvormed Socialdemokratiet, den Gang det endnu var socialistisk, bleb behandlet. Møderne vi afholdt, søgte de overalt at forstyrre. Bisserne ude paa Fælleden købte de til, sammen med Politiinspektør Madsens eget Korps, at „lave Sjov" og derved faa det hele til at løbe ud i Grinagtighed, og da vi saa af samme Grund maatte ty bort fra Friluftsmøderne, forfulgte man os videre, ved at true Værterne til at nægte os Lokale.

Da alt dette alligevel ikke hjalp, kom endelig Arrestationen. Man slæbte mig i Fængsel og stjal mit Indbo. Og da jeg kom ud af Forbedringshuset, fordrede man, at jeg skulde møde til Politiets Protokol over mistænkelige Personer en Gang hver Uge — noget man aldrig tidligere har forlangt af politiske Forbrydere. Da jeg saa nægtede dette, spærrede man mig inde paany, dømte mig til 12 Dages Tvangsarbejde, men lod mig paa ganske ulovlig Vis sidde i 32.

Siden har jeg hver Mandag maattet møde til samme Protokol; nægter jeg det, kan man vedblive at arrestere mig i det uendelige, saa jeg kommer til at sidde fængslet hele mit Liv; og sker det, at jeg glemmer en Dag, kan de, efter Loven, straks lade mig arrestere.

Forleden Dag skete det forresten, at jeg glemte det. For ikke at komme til at sidde fængslet i den dejlige Foraarstid gik jeg derop Dagen efter. Opdagelsesbetjent Raaby-Nielsen, en Herre af den ægte „Madsen'ske" Type, modtog mig som man modtager en uartig Skoledreng. „Ved De ikke nok, at det er om Mandagen og ikke om Tirsdagen, De skal møde!" bemærkede han i en højst uforskammet Tone. Naa, Manden har nu ogsaa Grund til at være stor paa den; han var nemlig „intim Ven" af den afdøde Konge og er det maaske ogsaa af den nuværende. I al Fald pralede han dermed, den Gang da han, efter min Anholdelse i Helsingør, transporterede mig her til Byen. „Der", sagde han, da Toget kom forbi en aaben Plads i Dyrehaven, „spiser vi til Middag, naar vi — Kongen og Nielsen — er paa Kongejagt!" Og saa satte han en Mine op, saa jeg frygtede, han skulde sprække af Vigtighed.

Naturligvis mener man ved den Slags Forfølgelser at kunne kue mig, og ved at statuere et Eksempel slaa den hele Bevægelse ned. Men selvfølgelig opnaar man kun det modsatte. For hver Dag jeg møder deroppe, for hver Uforskammethed jeg tvinges til at æde i mig, for hvert Spark jeg modtager vokser det Had og den Foragt, jeg i Forvejen nærede til disse autoritære Voldsmænd. Og selv om der imellem mine Kammerater findes enkelte, der har Tendenser til at krybe i Skjul eller moderere, efter at de saa hvad Behandling, der blev mig til Del, saa vil den store Part dog ikke lade sig afskrække, men ufortrødent arbejde hen til, at vi snart kan gøre Regnskabet op med disse overmodige og brutale Øvrighedspersoner og de Magthavere, efter hvis Ordre de handler.

Jeg haaber, at Anarkister og Ungsocialister her vil komme til at gaa Haand i Haand, trods de Forsøg paa Splittelse, Myndighederne nu er ude om.

Sophus Rasmussen.

Hermafroditisme

—0—

En dansk Aand

—

Harald Kidde er bleven et Fænomen i vor litterære Verden ved den pludselige Erhvervelse af Menighed, man har været Vidne til omkring hans Roman „Aage og Else" og især efter hans sidste Produkt „De Blinde". Fænomenet har sin Interesse. Ret bejet kan det nemlig tjene som en Slags Pejling, der med temmelig stor Sikkerhed afgør, i hvilket Farvand, vi befinder os, og hvilken Kursen er.

Forfærdes ikke! Kursen er den gamle, og alt er som tilforn.

Harald Kiddes Oprindelse er legal og ægte nok. I Borgere været uden Bekymring. Han er utvivlsomt undfanget i „Helligt Ægteskab" til fuld Musik af „Violin"-Instrumenterne i vor Litteratur. Har han maaske ikke ogsaa faaet en kongelig Modtagelse af alle Englefedtforhandlere*) i Landet? Er han ikke bleven mødt med aabne Arme og hundrede bejriede Smil? Johs. Jørgensen, Olfert Richard, Vald. Vedel d. v. s. Katolikerne, den kristelige Ungdomsbevægelse, Højskolen (paa Forhaand sikker) og hele det latinske Kvarter. Er der saa mere? O, forunderlige Kidde! Med dine undrende Øjne lægger du Landet for din Fod. Der er ikke mere at gøre for vore Yankeer — vore „Knockabouts og Skaldesmækkere" — der er nemlig ikke mere at stange i. Det hele bliver til Uld, der blot ubægerlig viller sig om ens egne Horn. Johs. V. Jensen — hvad vil han i Længden med sin Tyrepande og sin Akrobatuddannelse? Der bliver slet ingen Forestilling. Hele Publikum gaar til Five o'Klock Thea hos Metz og fordyber sig i sin egen kinesiske Verden.

Vi begynder nu at faa en Anelse om, hvor mange Mandfolk der maa have været her i Riget, som har haft Jenny Blicher-Clausen i deres tillaasede Skrivebordsskuffe paa samme Maade som vore Koner har Dekameron paa Bunden af Linnedskuffen. Det maa have været en tung og pinlig Tid — alle disse Aar. Men nu er Harald Kidde kommen. Og se, paa ham staar det skrevet, at han er et Masculinum. Saa tør man da sætte ham i Reolen og vedkende sig ham uden Blu.

„De Blinde" er visselig en gudbommelig Bog, den er nemlig meningsløs. Den er en Bog paa henved 500 monstrøse Sider, hvoraf en Trediedel bestaar af Spørgsmaalstegn og Tankestreger. Resten handler i et abrupt, forhugget Sprog, som der ingen Mening er i, men som skal sige saa meget som, at dette er Topmaalet af al Lidenskab og Lidelse, om en fuldkommen impotent Yngling, der ikke foretager sig andet end at spærre Øjnene op og sige Hva, Hva? til alle en ung sanselig Piges forrykte Krumspring omkring hans indolente Person. Til

*) Dette fortrinlige Udtryk tilhører Højskolemanden Thomas Bredsdorff.

Slut gives der en udførlig Beskrivelse af denne Persons fuldstændige Indskrumpen og Heltindens frugtesløse Forsøg paa at amme ham til Live igen.

Saa sørgelig sandt dette Emne er, og saa sørgelig interessant det vilde have været at se det udredet og belyst af en begavet Mand, saa led bliver man ved det nu, og saa taabeligt tager det sig ud i denne modbydelige og irriterende Bog. Hvor rimeligt og urimeligt i glad Uvidenhed om Menneskers almindelige Adfærd er dynget op Side om Side med ganske tarvelige og banale Naturbeskrivelser i en saa forfærdende Meningsløshed og Mængde, at man formelig føler sig som en druknende, der griber efter det berygtede Halmstraa, naar man af og til faar fat paa en levende Replik i dette Saragossa af Morgen- og Middag- og Aften- og Vaar- og Sommer- og Vinterstemninger. Den hele Fremstilling er saa utrolig barnaglig, naiv og sentimental, at man bogstavelig bliver ilde til Mode og faar en pinlig Fornemmelse, der nærmer sig til Kvalme, naar man tvinger sig selv ned i dette puerile Virvar af meningsløse Optrin og unaturlige Samtaler. Et Stykke som „Faster Edel"s Dødsscene for Eksempel, der skal være noget af det mest skæbnesvangre og alvorlige, bliver under Kiddes Hænder ubehjælpelig parodisk. En Række ganske latterlige, halvdøde og udslukte Skikkelser af Gamle er sat op som belysende Staffage om de to Hovedpersoner. De virker som om de kom fra en obskur Verden i Forraadnelse.

Denne Bog hænger intimt sammen med en overvejende Del af Litteratursmagen i vort Folk! Det er overordentlig lærerigt. Det viser, at al betydelig Litteratur er solgt (det vil sige, til ikke at sælges) her i Landet, naar den ikke kan trumfe sig igennem som f. Eks. Johs. V. Jensen.

Det er saaledes værd at lægge „De Blinde" sammen med en Bog som Knud Hjortøs „To Verdener", der i Virkeligheden handler om det samme Emne. Man synes da, at den ene er skreven af en voksen Mand, den anden af en Puer immaturus. Men medens Hjortø, der staar saa højt over Kidde i Fremstillingens Kunst, at man maa bede ham om Undskyldning for at nævne ham i samme Aandedræt som denne, bliver læst af de Par Hundrede her i Landet, som med nogenlunde aarvaagne Øjne spejder efter ny Skønhed og ny Formaaenhed i kunstnerisk Henseende, vil Harald Kidde komme i „Oplag" og blive læst Landet over i Familiekredse.

For dem, der efterhaanden har gjort sig fortrolig med dansk litterær Smag, indeholder et Fænomen som dette ingen Overraskelse, ej heller nogen Skuffelse. De vil være klar over, at saafremt de selv har nogen litterær Mission, vil deres Stilling blive den at forøges og at forøge, det sidste saa meget inderligere jo tykkere Dumheden gror omkring dem.

Alf Ingebrett.

Dagbogen

—o—

Anarkistisk Forening

for København stiftedes i Onsdags. Foreningens Formaal er den sociale Revolution.

Det er Meningen at danne lignende Foreninger over hele Landet og samle dem til et Forbund. Kontingentet er 25 Øre om Maaneden.

Skotøjet

Aarhus, 2. April. (R. B.) Forhandlingerne mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne i Skotøjsbranchen i Provinserne er foreløbig resulteret i, at den bestaaende Overenskomst opretholdes til den 13. ds., til hvilken Dato Svendene har givet Strejkevarsel.

Kolding Hansen

Horsens, 2 April. (Ritz. Bur.) Redaktør L. Rasmussen er som Ansvarhavende for „Horsens Social-Demokrat" og „Vejle Social-Demokrat" i Dag ved Horsens Byting for enslydende Artikler i disse Blade omhandlende Landstingsmand Hansen, Koldings, Sagførervirksomhed idømt i hver Sag en Bøde af 50 Kr. og 40 Kr. i Sagsomkostninger. De paaklagede Udtryk mortificeredes.

Anarkismen

—o—

Som Ungsocialismen er den „moderne Radikalismes" Kælebarn, fordi man fejlagtig antager den for uskyldig, saaledes staar Anarkismen som det vanartige Barn, de sociale Bevægelsers Proletar.

Engang delte Socialismen samme Skæbne. Man antog en „Socialist" for at være noget nær en Stratenrøver og betragtede i al Fald vedkommende som en Fanatiker — en Jesuit, der for at realisere sit Fremtidsideal var i Stand til hvilken som helst Handling. Nu har man en anden Tanke om Socialismen eller Socialdemokratiet, som vi jo kalder den Fraktion, vi kender her til Lands. Den mægtige Bølge, som man i sin Forfærdelse søgte at dæmme op for ved de skarpeste Midler, viste sig snart at være et ret fredeligt Skvulp, og den opskræmte Vedsteborger, som straks nar havde tabt Koncepterne af Skræk, fik snart hele sin gamle Sikkerhed og Overlegenhed igen, da han fik set det røde Uhyre rigtig efter i Sømmene og opdagede, at det slet ikke var blodrødt, men bare højrødt med et stort hvidt Kors i.

Nu har Anarkismen, den venstre Gren paa Socialismens Stamtræ, maattet overtage denne Rolle som Anstændighedens Bussemand, og det er saa, der ikke ser rødt, naar de hører nævne Ordet „Anarki". Uvilkaarlig ledes Tanken hen paa springende Bomber og blodige Dolke, og for Øjet staar en Række vilde Skikkelser, Ravachol, Henry, Vaillant osv., alle disse Terrorister, der, som man mener, i desperat Fanatisme myrdede løs, alene i den Hensigt at reklamere for et Fremtidsideal.

Anarkismen deler her Skæbne med Socialismen; man forstaar den ikke. Og i Stedet for at søge sine Oplysninger derom hos Anarkisterne selv, henvender man sig til Modstanderne og faar der en ganske gal Besked. Man faar høre, at det er nogle desperate Fyre, som vil afskaffe al Ret og Orden og søge tilbage til den oprindelige dyriske Tilstand, Tilhængere af en vanvittig Ide, de ikke skyr noget Middel for at faa realiseret. Men de samme akademisk uddannede Mennesker, som i deres respektive konservative Bladorganer udspreder disse urigtige Beretninger, de sidder ofte, naar de er samlet privat med deres ligestillede, og diskuterer og beundrer de anarkistiske Filosofer, Bakunin, Stirner, Krapotkin og Reclu's dybe Tanker. En Ting er det, naar man taler til Offentligheden, en anden, naar man taler privat.

Anarkismen er da heller ikke Stridens, men Fredens Evangelium. Det er den menneskelige Side af Kristendommen, men gennemført ved at appellere til Fornuften og Egoismen, ikke til Helvedesfrygt og indbildt Næstekærlighed. Og selv om nogle enkelte Proletarer — ikke af fanatisk Idealisme, men af fortvivlet Had — undertiden har grebet til Bomben og Revolveren og slaaet igen paa den Klasse, der ved hver en Lejlighed slog løs paa dem, saa er dette en Undtagelse, ikke en Regel, og Gud naade de arme Magthavere, hvis hver Anarkist var Bombekaster.

Anarkismens Tilhængere rekrutteres ikke fra noget bestemt Lag i Samfundet, selv om den langt overvejende Del selvfølgelig er Proletarer. Og det ligger i, at Anarkismen har Bud til alle, der forstaar at det er Menneskets Natur at stræbe efter den størst mulige Fuldkommenhed, og at en virkelig Udvikling der hen imod først kan opnaas, naar ingen Fattigdom, Love og Tvangsforanstaltninger mere hindrer Individet i at udvikle sig frit.

Paa det økonomiske Spørgsmaal er Socialismen og Anarkismen nogenlunde i Overensstemmelse; de fordrer begge Ligheden som Grundlag for Samfundets økonomiske Ordning; men dermed ophører ogsaa al Enighed. Thi medens de første søger dette Maal realiseret gennem Statsmagten, søger de sidste helt at ophæve Staten og sætter i Stedet Samfundet uden Grænser. Deraf ogsaa den forskellige Taktik. Medens Socialdemokratiet ad Lovgivningens Vej søger Statskonstruktionen gradvis ombannet, gaar Anarkisternes Taktik ud paa at svække Statsmagten og trodse Loven. De hævder, at saa længe der findes Magt vil der ogsaa eksistere Undertrykkelse og økonomisk Ulighed, og de mener, at det netop er Loven, der betinger Privatejendomsretten.

Da Anarkismen er en Moral- og Samfundsopfattelse og ikke noget Parti, der vil til Magten, fordi det ikke anerkender Magten i nogen som helst Form, og lige saa lidt vil, at et Flertal skal herske over et Mindretal som et Mindretal over et Flertal — netop derfor faar Anarkismen Betingelser for at blive antaget af enhver, der forstaar, at en socialdemokratisk Stat kun kan blive en eneste stor Tvangsarbejdsanstalt, og tillige forstaar, at de nuværende Samfundstilstande er utaalelige. Og en Gang vil sikkert alle frisindede Mennesker samles om Anarkismens Fane til Kamp mod et ortodokst Socialdemokrati.

Men foreløbig er vel Frygten for det „socialdemokratiske Kongedømme" ikke saa stor, at man gider sætte sig ind i den anarkistiske Tanke, og derfor er Anarkismen endnu de sociale Bevægelsers Stedbarn og alle gode Samfundsstøtters Skræk. Præsterne lyser den i Band for dens Irreligiøsitet, Regeringerne tager internationale Forholdsregler imod den og erklærer dens Tilhængere fredløse, og den uoplyste Arbejder kaster ogsaa sin Sten efter den. Kun den forbitrede Proletar, som ganske instinktmæssig føler, at Autoriteten er hans naturlige Fjende, udstøder et Lettelsens Suk, hver Gang han læser om, at en ny Bombe er faldet.

Sophus Rasmussen.

Udenvælts

—o—

Kort Proces

Moskva, 2. April. (Ritz. Bur.) En ung Herre og en ung Dame, begge elegant klædte, kom i Gaar Eftermiddag kørende i en Droske i en af Byens Hovedgader. Idet de passerede en Politibetjent, trak den unge Mand en Revolver frem og affyrede sit Skud mod Betjenten, der døde paa Stedet.

Morderen undkom, medens Damen blev arresteret; hun skal efter Forlydende være Elev i en kvindelig Latinskole.

Førere kontra Arbejdere

—o—

Kuskekonflikten hos Det danske Petroleums-Aktieselskab.

—

Fra Formanden for Det ny Arbejdsmands Forbund har vi modtaget følgende:

For nogle Dage siden læste vi en Advarsel i Social-Demokraten om ikke at underskrive Enkeltmandskontrakter eller at blive Skruebrækker; denne Advarsel var underskreven af P. Mikkelsen, Forretningsfører for det københavnske Arbejdsmands Forbund.

Vi kan ganske slutte os til Forretningsførerens Stilling til saavel Enkeltmandskontrakterne som til Skruebrækkeriet, men ved at sammenligne hans Advarsel med den Stilling, han indtog til Tankvognskuskenes Strejke hos Petroleums-Aktieselskabet, finder vi at Hr. Mikkelsen ikke er ganske konsekvent, thi i det ene Tilfælde bekæmper han Enkeltmandskontrakterne, men i det andet støtter han indirekte Arbejdsgiverne i deres Kamp for Bibeholdelse af disse, hvad det følgende vil vise.

Paa et Møde med Tankvognskuskene den 14. December f. A., hvor Hr. Mikkelsen var tilstede, vedtoges det at opsige Enkeltmandskontrakterne for de nævnte Kuske til Ophør 1. Januar 1907, netop paa Forslag af Hr. Mikkelsen. Efter at Mødets Beslutning var meddelt Petroleums-Aktieselskabet, indledes Forhandlinger mellem nævnte Selskab og Lager- og Pakhusarbejdernes Fagforening. Disse Forhandlingers Enkeltheder skal vi ikke opholde os ved men kun bemærke, at Aktieselskabet besvarede Opsigelsen af Kontrakterne med en Opsigelse af Kuskenes Pladser og forlangte, at Fagforeningen skulde tage Opsigelsen af Kontrakterne tilbage, i modsat Tilfælde vilde Afskedigelsen blive fastholdt.

Dette Standpunkt blev besvaret med en Blokade fra Fagforeningens Side. Den 1. Januar begyndte Konflikten, og nogle Dage efter optoges Forhandling om dens Afslutning, men medens disse Forhandlinger var bedst i Gang, blandede Kuskenes Fællesforbunds Formand sig i Striden ved at tilbyde Aktieselskabet at forhandle paa Kuskenes Vegne om en Afgørelse. Hvad en saadan Indblanden betød, kan let tænkes; her staar den Organisation, de paagældende Kuske tilhører, og forhandler, og pludselig melder en hel anden Organisations Formand sig med Tilbud om Forhandling om de samme Stridspunkter. Følgen af denne eksempelløse Optræden blev da ogsaa den, at Arbejdsgiverne benyttede sig af Situationen og afbrød al Forhandling med Lager- og Pakhusarbejderne, og satte — med Kuskenes Formands Billigelse — andre Folk til at køre Tankvognene; ja, selv i dette Øjeblik kører et Medlem af Kuskenes Fællesforbund en af de Tankvogne, Lager- og Pakhusarbejdernes Medlemmer forlod for at faa afskaffet Enkeltmandskontrakterne.

At en saadan Optræden vakte Harme blandt vore Medlemmer er forstaaeligt. Den 4. Januar sendte vi Kuskenes Fællesforbund en Skrivelse, hvori vi protesterede mod deres Optræden og anmodede om, at de trak deres Folk bort fra Tankvognene; men vi fik intet Svar. Den 11. samme Maaned tilskrev Lager- og Pakhusarbejderne Hovedbestyrelsen angaaende Sagen og forlangte, at Hovedbestyrelsen skulde foranledige, at Kuskene holdt dem borte fra vore Sager; paa denne Skrivelse blev der heller ikke svaret. Saavel Kuskene som Hovedbestyrelsen indhyllede sig i et Tavshedens Slør; Taktiken er jo ikke ukendt, særlig i den sidste Tid. Det kunde have sin Interesse at erfare, om de mange Medlemmer i Kuskenes Fællesforbund billiger deres Formands Optræden i dette Tilfælde; vi tror ikke det vil være til Held for Organisationen, om det skulde kunne siges om den, at den paatog sig Leverance af Strejkebrydere.

Da vore Henvendelser saavel til Kuskene som til Hovedbestyrelsen ikke blev besvarede, forsøgte vi i Social-Demokraten at faa optaget en kort Redegørelse for Konflikten; men dette blev os nægtet under Henvisning til, at der intet maatte skrives om

2)

Bombe-kasterne

Denne Dom og dens Forhistorie kom til at spille samme Rolle i Arbejderkredse som Fourmies-Affæren. Og disse to, Fourmies og Clichi-Levallois, var da Optakten til den dundrende Musik som Ravachol begyndte.

Ravachol

—

Francis Auguste Konigstein, mere kendt under sin Moders Navn: Ravachol, var Malersvend, 32 Aar gammel, middelhøj, bredbygget og med Ansigtstræk der er skildrede snart som djævelske, snart som lysende af Godhed, alt efter hvad de der beskrev ham dømte om hans Karakter.

Ravachols Valgsprog var: „Tal mindre, handl mere." Han fulgte det ud fra sine Ideer med en hensynsløs Energi, der minder baade om en Troppman og en Napoleon.

Den 11. Marts 1892 sprang der en Bombe paa Trappen i det Hus paa Boulevard Saint-Germain hvor Assessor Benoît boede; han havde ledet Processen imod Arbejderne Dardare og Decamp. Huset led Skade for 40,000 Francs. Assessorens Barnebarn, der legede i Spisestuen, fandtes som ved et Mirakel uskadt i en Dynge Ruiner fra Lægge til Loft.

Den 18. Marts om Natten sprang der en Dynamitpatron i Vinduerne paa Lobau Kasernen. Det bragede som en Geværsalve ind i det tomme Marketenderi, Ruderne knustes, men ingen kom til Skade

Den 27. Marts eksploderede et Hus i Rue de Clichy, hvor Boulot, Aktor i Sagen mod Decamp og Dardare boede. Trappen var blæst sammen som et Korthus, en breden Gasarm stak frem hist og her, Dørene ind til alle Etager var revne op, Dagligstuerne saa ud som om der var gaaet en Krigshær gennem dem, Gulvene var revnede, Tapeterne ædt af Væggene, alt Glas pulveriseret. Men det var tidligt paa Morgenen, de fleste opholdt sig i deres Soveværelser langt fra Trappegangen; der meldtes kun fem saarede. Huset blev rømmet, Skaden vurderedes senere til 140,000 Francs.

Efter denne Dag blev der sat Vagt ved Indgangen til en Mængde Huse, hvor der boede Dommere der havde fungeret i Sager mod Arbejdere. Man begyndte rundt om at anbringe Staaltraadsnet for Trækruderne ned til Kælderne — i Paris findes ingen Beboelseskældere. — Vagten foran Banque de France fordobledes. Politiet foretog Massearrestationer, det „tog i Bunken" — et revolutionært Udtryk: prendre dans le tas, der giver Anvisning paa, hvorledes den Fattige skal skaffe sig Føde.

Man kunde ikke tage en Avis i Haanden uden at støde paa Navnet Ravachol.

Siden forrige Sommer var han eftersøgt af Politiet. Den 19. Juni havde han myrdet en gammel Eremit, Tiggermunken Jacques Brunel i Landsbyen Chambles hos hvem han fandt 35,000 Francs i Guld og Sølv. Den 92-aarige Eneboer var nemlig æret for sin Hellighed og havde i et Par Menneskealdre gaaet rundt og tigget. Ravachol tog omtrent 50 Pund Penge med sig; næste Dag kom han med sin Mætresse, Pigen Rulhière, i en lejet Vogn hvis Kusk de lod holde et Par Tusind Alen fra Mordstedet. Ravachol hentede saa 250 Pund Penge i en Vadsæk og to almindelige Sække. Derfra kørte de til Saint Etienne. Ved Indgangen blev de stoppede af Bytolden.

— Hvad har De i de Sække?

— Ikke noget der skal betales af, svarede Ravachol.

— Hvad? Da er det ellers tungt, svarede Toldbetjenten.

— Det er Metal, Monsieur!

Og Ravachol gik rolig forbi.

Da han nogen Tid efter blev anholdt, undslap han paa en Maade, der kun har Sidestykker i Rocambole-Romaner. Ravachol blev hentet af fem kraftige Politibetjente; paa Vejen mødte de en Mand, der enten agerede fuld eller virkelig var det, han væltede sig ind paa Betjentene, lynsnart benyttede Ravachol sig af det gunstige Øjeblik og slog sig løs. Da han var forsvunden, stod Lovens Haandhævere tilbage med den fulde Mand.

Ravachol havde mere at svare til. Han havde været Falskmøntner og Smugler. Han havde en Maaned før Mordet paa Eremiten været Ligrøver; en mørk regnfuld Nat opbrød han i Terrenoire Adelsfamilien de la Rochetaillée's Grav; han vidste, at en fornem Dame kort forinden var bisat her. To Gravstene, hvoraf den ene vejede 18 Lispund, fjernede han, de tre Jærnringe omkring Kisten sprængte han, og da Laaget var væltet til Side, lod han Hænderne glide hen over den døde Kvindes slimede Hals og Arme for at finde kostbare Smykker. Der var ingen, kun et simpelt Trækors paa Brystet. Efter to Timers vældige Anstrængelser i den forpestede aab-

denne Sag, for den havde været forelagt Hr. Forretningsfører P. Mikkelsen, H. C. Andersensgade 14 St. Selv om dette synes os et Nummer for stramt, saa falder det os dog alligevel lidt vanskeligt at bevare Alvoren. P. Mikkelsen som Censor! Den Mand, der ikke kan røre ved et Blækhus uden at blive idømt Mulkter og Erstatning, han vil opkaste sig til Censor over hvad andre finder det formaalstjenligt at meddele om en Strejke i vor egen Organisation.

Saa stor er P. Mikkelsen bleven udi egen Indbildning. Ve, alle I som læser dette og som kender P. Mikkelsen, I har Grund dertil, han vil byde og befale over det faglige Stof til Partibladet; han der frem for nogen burde censureres om ikke af andre Hensyn saa af økonomiske, især i en Tid som denne, hvor det økonomiske spiller saa stor en Rolle for Hovedbestyrelsen. — Han vil selv være Censor!

Nu var altsaa alle Sunde lukkede for os, og vi var henviste til at handle paa egen Haand; og det gjorde vi. Den 10. Februar gjordes et sidste Forsøg for om muligt at faa Hovedbestyrelsen til at tage Stilling til Sagen, men uden Resultat. Der afholdtes saa Møde med Petroleumsarbejderne, og til dette Møde var undertegnede indbudt; efterat Sagen var grundig drøftet vedtoges enstemmig følgende Resolution:

„Medlemsmødet misbilliger paa det skarpeste Kuskenes Fællesforbunds Optræden i den Konflikt, der for Tiden finder Sted mellem Lager- og Pakhusarbejdernes Fagforening og det danske Petroleums-Aktieselskab angaaende Afskaffelse af Enkeltmandskontrakterne for nævnte Selskabs Tankvognskuske, og opfordrer Bestyrelsen for vor Afdeling til at opfordre Hovedbestyrelsen til øjeblikkelig at bringe Kuskenes Fællesforbund til at holde dem borte fra vore Anliggender; og endelig opfordres Bestyrelsen til straks at foranledige, at Hovedbestyrelsen tager bestemt Stilling til Sagen, og samtidig maa rettes en Forespørgsel til Dansk Arbejdsmands Forbunds Formand for at erfare hans personlige Stilling til samme Sag."

Denne Resolution tilligemed en Skrivelse hvori Sagens Forhistorie kort refereredes, tilsendtes Dagen efter Mødet Hovedbestyrelsen. I Skrivelsen fremsattes bl. a. følgende: „Idet vi fremsender vedlagte Resolution, meddeler vi herved, at i Tilfælde af at Hovedbestyrelsen ikke straks skrider ind overfor Kuskenes Afdeling og foranlediger, at nævnte Afdeling straks standser deres Forsøg paa at fratage os vore Medlemmer, og hvis Hovedbestyrelsen ikke pr. Omgaaende tilstiller os en skriftlig Tilkendegivelse af, at de misbilliger Kuskenes Handlemaade overfor os, maa vi fremtidig betragte os som staaende udenfor Forbundet. Ansvaret for at vi, tvungen af Nødvendigheden, har taget denne Beslutning, og Ansvaret for Beslutningens Følger, vil Hovedbestyrelsen komme til at bære, hvis de unddrager os deres Støtte i denne Sag."

Til dette Standpunkt sluttede Oliemøllernes Fagforening sig, hvilket var bemærket i Skrivelsen. Samtidig afsendtes en Skrivelse til Lyngsie, som i Resolutionen besluttet, men hverken Lyngsie eller Hovedbestyrelsen værdigede os et Svar.

Senere har saavel Lyngsie som et enkelt Hovedbestyrelsesmedlem erklæret, at de slet ikke kender noget til denne Sag; hvis disse Erklæringer er rigtige, hviler hele Ansvaret paa den københavnske Forretningsfører, — Fremtiden vil vise, om han kan bære det.

P. Poulsen.

Næste Nummer af Korsaren udkommer Fredag Morgen.

Bekendtgørelser

—o—

Haandskomagernes Fagforening

Kontoret er indtil videre aabent alle Onsdage og Lørdage fra Kl. $7^1/_2$—$9^1/_2$ Aften, Vognmagergade 6[1].

Arbejdssøgende Kolleger, der tør modtage Betaling efter den ny forhøjede Priskurant, anvises Arbejde fra Kontoret.

Bestyrelsen.

Korsarens Avertissementer koster:

I Teksten 50 Øre pr. Petitlinie
Forsiden 25 — pr. —
3die Side 20 — pr. —
4de Side 15 — pr. —

Salgspris pr. Nummer 5 Øre.

Haandskomagernes Fagforenings

Medlemmer kan fra 15. Marts d. A. faa gode Værkstedspladser paa vort nyoprettede Fællesværksted, Holmensgade 8, 3. Sal.

Bestyrelsen.

Haandskomagernes Fagforening

afholder Medlemsmøde Torsdag den 4. April Kl. 8 Aften i „Valkyrien", Lille Kannikestræde 5[1].

Alle de Kolleger, som sympatiserer med den ny Priskurant, og som vil arbejde under rolige Forhold i Faget, indbydes.

Bestyrelsen.

Døde.

Den 30te Marts.

Manufakturhandler Smidts Hustru Martine Augusta Antoinette Chemnitz. Husejer, fhv. Høker Johan Carl Jensen. Mekaniker Christensens Hustru Emma Christine Dybdal. Enke Vitalia Vilhelmine Ipsen. Bøssemager Carl Jens Peter Bærentzen. Tjenestepige Jenny Møller. Barber Greibes Hustru Thora. Skomagersvend Søren Andersen. Glarmester Andreas Vilhelm Christian Carl Wriedt. Fhv. Malermester Niels Peter Harald Andresen. Fhv. Skræder Hansens Hustru Johanne Marie. Fiskehandler Hesseckens Enke Nora Mathilde. Assistent ved Assistenthuset Th. Abels Hustru Nielsine, f. Thomsen. Sygerske Karen Vilhelmine Margrethe Nielsen. Restaurator Sørensens Enke Vilhelmine. Hansine Sofie Møller. Snedker Sophus Emil Nielsen. Premierløjtnant J. P. Behrens' Enke Arengaard Sofie Frederikke Fønss, f. Gjørup. Tapetserer Georg Louis Valdemar Sørensen. Rigsdagsstenograf Th. Thorups Hustru Rachel, f. Lotinga. Frk. Caroline Cathrine Kristine Ager. Havnearbejder og Bud Niels Christian Andersen. Frk. Hanne Benjamin. Fhv. Handelsmand Søren Rasmussen. Enke Ane Kirstine Cathrine Elisabeth Madsen. Graver Georg Friedrich Ludwig Schmalfeld. Frk. Amalie Dich. Grosserer Moritz Isaac Henriques. Fhv. Syneplejerske Inger Rasmussen. Købmand Jørgen Christian Jensen. Smed Carl Albert Marius Westermann. Maskinassistent Karl Søren Martin Nielsens Hustru Helga, f. Pedersen. Grønthandler Francks Enke Trein. Tapetserer og Dekoratør Johannes Peter Adolf Stauning. Overkellner Nielsens Hustru Marie Sofie. Fhv. Fisker Jens Peter Madsen. Kommunelærerinde Anna Kathrine Ipsen. Smedesvend R. Jensens Enke Johanne Marie. Frk. Hanne Marie Simonsen. Arbejdsmand Johansens Enke Ane Katrine. Arbejdsmand Hansens Hustru Karen Marie. Kellner Johannes Stødel. Skomagersvend Kellers Enke Louise Elisabeth, f. Gronemann.

Anmeldt for Frederiksberg Birks Skifteret.

Enkefru Thora Vilhelmine Jensen, f. Grønberg. Skomagermester H. Nielsens Hustru Ane Margrethe, f. Hansen. Frk. Adelgunde Amandin. Enkefru Johanne Elisabeth Sofie Lassen, født de Threschau. Skolebetjent J. Hansens Hustru Ane Cathrine, f. Jensen. Enkefru Ane Jensen, f. Odelsdatter.

Redaktører:
HANS JÆGER og J. J. JPSEN,
sidstnævnte Ansvarhavende.
Trykt i C. W. Bærentzens Bogtrykkeri, Nørrevold 78. København K.

ne Grav forlod Ravachol Kirkegaarden.

Nogle Mord, der laa længere tilbage i Tiden, nægtede han sig skyldig i, og der er Grund til at tro ham. Han tilstod ellers alt.

Nu var Ravachol altsaa i Paris, — der var desværre Spor nok efter ham. Desuden vidste Politiet fuldkommen Besked om et stort Dynamittyveri, som en Bande under Ravachols Anførsel havde foretaget i Soisy-sous-Etiolles. Autoriteterne kunde regne ud, hvor mange Pund Dynamit der endnu var tilbage, og hvor mange nye Eksplosioner det antagelig kunde holde til. Der var stjaalet i alt 60 Pund, 1400 Patronhylstre og 6 Alen Lunte.

Flere af Deltagerne i Ravachols Ekspedition sad allerede arresterede og havde fortalt Enkelthederne fra det natlige Tog, deriblandt at de undervejs havde mødt to Gendarmer, som Ravachol foreslog at slaa ihjel med det samme. Efter Indbruddet i Dynamit-Beholdningen vilde han have stukket Ild paa Resten, men det fik de andre ham ligeledes fra. Senere var det Ravachol der bragte Dynamiten forbi Toldvagten paa Banegaarden i Paris. De havde haft saa mange Patroner, at disse af og til var faldne ud af Lommerne paa dem i Kupeen; nu gjorde Ravachol en stor Pakke af det hele, tog sin Jærnbanebillet i venstre Haand, over hvis Arm han bar Pakken, og strakte rolig begge Dele ud, højre Haand havde han om sin Lomme-Revolver for at fyre løs, saa snart der var bleven gjort Vanskeligheder ved at lade ham passere.

Medens Politiet arbejdede paa at finde Ravachol og Restbeholdningen af den stjaalne Dynamit, steg Uroen efter Attentatet i Rue de Clichy. Der kom Kirke-Spektakler til. De var begyndt i en Provinskirke, i Saint Merri, hvor Arbejderne sang la Carmagnole afvekslende med Marseillaisen, og Præsterne og Orglet forgæves søgte at overdøve Tumulten. Saa forplantede det sig til Paris.

Paven havde nylig udnævnt den hellige Josef, Tømmermanden, til de franske Arbejderes Skytspatron; samtidig havde Præster og Fabrikanter stiftet katolske Arbejderforeninger, og i flere Kirker var man begyndt at holde middelalderlige Dobbelt-Prækener, de saakaldte sermons contradictoires (Prækener med Diskussion) hvor den ene Præst talte Guds Sag, og den anden stod overfor ham og agerede Djævelens Advokat. I denne lavede Diskussion berørtes sociale Spørgsmaal; Karl Marx og August Comte nævntes, man drøftede Socialisme, Positivisme, Anarkisme, Maltusianisme, Liberalisme. Protester imod den vistnok velmente Komedie udeblev ikke.

Der skulde holdes en saadan Gudstjeneste med Diskussion i Saint Josephs Kirken. Forinden lod en Gruppe Arbejdere følgende Flyveseddel uddele og opslaa i Kvarteret:

„Borgere!

Man forhaaner Socialismen i alle Kirker. Det er ved Lov forbudt Skaldepanderne (les calotins) at give sig af med Politik i deres Fabrikslokaler. Vil de alligevel spytte paa Folket, tilkommer det os at forhindre det. Derfor, Kammerater, lad os alle give Møde i Saint Josephs Kirken i Aften Kl. 8 og vise dem, at Socialister ikke lader sig angribe uden at svare igen.

Leve den sociale Revolution! Ned med Kleresiet!"

Det faldt ud til et Slagsmaal, som varede i tre Kvarter. Guds Advokat, der havde taget Varsel af at Kirken var fuld af Arbejdere, talte forsigtigt, men da en Præst, der spillede Djævelens Advokat, begyndte at docere Socialisme, brød Helvede løs. Lysekronerne knustes, Stolene fløj gennem Luften, en Skriftestol splintredes, en Præst saaredes. Opgangen til Prækestolen for Guds Advokat blev tappert forsvaret af en Skare katolske Fagforenings Medlemmer, der sang Slagsalmen „Je suis chrétien, je suis chrétien" (jeg er Kristen), medens Modpartiet istemte Carmagnolen, og Djævelens Advokat forsvandt uden at gøre sit frygtelige Navn Ære. Det hørte ikke op før Politiet kom til, og man havde fundet paa at dreje om for Gassen.

En Dag stod der i det store kongeligsindede Blad „Le Gaulois (Galleren) et Interview af Ravachol. En af Medarbejderne havde virkelig besøgt ham; men da Politidirektøren forlangte Forklaring af Journalisten, vægrede denne sig ved at være Angiver og henviste til, at Paris' Borgerrepræsentanter havde vægret sig ved at udlove en Belønning til den, der vilde røbe Ravachol.

Et andet af Byens større Blade Le Siècle (Aarhundredet) skrev i Anledning af de omtalte Bunkearrestationer eller rafles: „Man kan aabenbart ikke arrestere alle Anarkister under det Paaskud, at de har nedbrydende Meninger, ja ikke en Gang under det Paaskud, at de har „eksplosive" Meninger." L'Eclair (Lynet), der havde haft Reportere ude hos de kendteste Anarkister, nægtede ligesom Le Gaulois at være Angiver, en Noblesse der klædte den franske Presse godt.

(Fortsættes.)